

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 94 0 Rs 026641 18 Rev
Banjaluka, 28.02.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo, kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Darka Osmića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca M.K., zastupanog po punomoćniku J.M., advokatu iz T., protiv tužene RS, M... pravde RS, OS u T., zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske - Sjedište zamjenika u Foči, radi naknade troškova prevoza, odlučujući o reviziji tužene protiv presude Okružnog suda u Trebinju broj 94 0 Rs 026641 17 Rsž od 30.08.2017. godine, na sjednici održanoj dana 28.02.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se usvaja, obje nižestepene presude se preinačavaju u dosuđujućem dijelu tako što se tužbeni zahtjev tužioca odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Foči, broj 94 0 Rs 026641 16 Rs od 15. 03. 2017. godine djelimično je usvojen tužbeni zahtjev tužioca i obavezana tužena da isplati tužiocu na ime troškova prevoza za dolazak i odlazak sa posla iz Z. u T., za period od 30.02.2016. godine do 30.08.2016. godine iznos od 1.824,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od presuđenja tj. 15.03.2017. godine, pa do isplate.

Tužba tužioca u dijelu kojim traži isplatu na ime troškova prevoza za dolazak i odlazak sa posla iz Z. u T. za period od 30.08.2015. godine do 30.02.2016. godine je odbačena kao neblagovremena.

Obavezana je tužena da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 404,60 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Trebinju broj 94 0 Rs 026641 17 Rsž od 30.08.2017. godine žalba tužene je odbijena i presuda Osnovnog suda u Foči, broj 94 0 Rs 026641 16 Rs od 15. 03. 2017. godine, potvrđena.

Blagovremenom revizijom drugostepenu presudu u dosuđujućem dijelu pobija tužena iz razloga pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i tužbeni zahtjev tužioca odbije u cjelosti.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

S obzirom na vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude, tužena je u ovom predmetu izjavila reviziju koja prema imovinskom cenzusu iz člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 58/03 do 61/13, dalje: ZPP) nije dozvoljena.

Međutim, ona je, pozivom na stav 3. navedenog člana, predložila da se revizija dozvoli obzirom na veliki broj tužbi sudija i tužilaca za naknadu troškova prevoza na posao i sa posla koje se podnose od strane istih lica, kako bi se obezbijedila jedinstvena primjena prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni.

Budući da postoji veći broj parnica u kojima se na strani tužilaca pojavljuju sudije i tužioci koji traže da im se isplate troškovi prevoza na posao i sa posla, ovaj sud je reviziju tužene dozvolio nalazeći da su ispunjeni uslovi iz člana 237. st. 3. i 4. ZPP.

Revizija je osnovana.

Predmet ovog parničnog postupka je zahtjev tužioca da mu tužena na ime troškova prevoza za dolazak na posao i odlazak sa posla iz Z. u T., za period od 30.08.2015. godine do 30.08.2016. godine, plati iznos od 3.344,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe pa do isplate.

Raspravljajući o ovako postavljenom tužbenom zahtjevu u tužbi podnesenoj 26.08.2016. godine, prvostepeni sud je utvrdio da je tužilac obavljajući dužnost sudije OS u T. povremeno – vikendom putovao na relaciji T.-Z. i nazad, odnosno da je putovao četiri puta mjesečno na relaciji T. – I.S. i S. – Z. i da cijena povratne karte u javnom prevozu na toj relaciji iznosi 76,00 KM sedmično.

Kod takvog stanja činjenica prvostepeni sud je našao da je tužba tužioca u pogledu zahtjeva za isplatu troškova prevoza za period od 30.08.2015. do 30.02.2016. godine neblagovremena, obzirom da je podnesena po proteku roka od šest mjeseci iz člana 201. stav 4. Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 1/2016), zbog čega je tužbu u tom dijelu odbacio.

Dalje je cijeneći da je u periodu od 30.02.2016. do 30.08.2016. godine, za koji je tužba blagovremeno podnesena, tužilac „ostvario“ ukupno četiri putovanja vikendom u toku mjeseca, odnosno da je imao 24 putovanja za šest „radnih“ mjeseci ili troškove prevoza u visini od 1.824,00 KM, pozivom na odredbu člana 13. Zakona o platama i naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik RS“ broj 66/14, dalje: Zakon o platama), usvojio tužbeni zahtjev u tom dijelu i obavezao tuženu da tužiocu isplati iznos od 1.824,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe do isplate.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje i pravni zaključak prvostepenog suda, te je žalbu tužene odbio i prvostepenu presudu temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), potvrdio.

Odluke nižestepeni sudova nisu pravilne.

Odredbom člana 13. Zakona o platama je propisano da sudije i tužioci imaju pravo na naknadu za putne troškove u skladu sa propisima o unutrašnjem poslovanju suda ili tužilaštva i odobrenim budžetom suda ili tužilaštva.

Navedeni propis ne isključuje pravo na naknadu putnih troškova sudijama i tužiocima, nego upućuje na obavezu donošenja drugih podzakonskih akata radi regulisanja te naknade. Činjenica da li postoji propis kojim se bliže uređuje pitanje prevoznih troškova sudija na posao i sa posla, ne može tuženu osloboditi obaveze plaćanja tih troškova. Ovakav stav izrazio je i Ustavni sud BiH u odluci broj AP-3466/11 od 15.4.2015. godine.

Termin „putni troškovi“ je širokog spektra značenja i sudije i tužioci imaju legitimno očekivanje da će im se pravo na te troškove konkretno regulisati i to na način koji ne smije biti diskriminirajući u odnosu na druge zaposlene u javnim službama, odnosno druge kategorije zaposlenih, imenovanih ili izabranih lica, koje imaju pravo na putne troškove na osnovu zakona i kolektivnog ugovora.

Prema činjenicama na kojima se tužba zasniva proizlazi da tužilac, koji ima prebivalište u Z., traži troškove prevoza od mjesta prebivališta do mjesta gdje je sjedište suda i nazad, tvrdeći da prevoz obavlja vikendima, četiri puta mjesečno.

Odredba člana 33. stav 1. tačka b) Opšteg kolektivnog ugovora („Službeni glasnik RS“ broj 40/10) predviđa da poslodavac isplaćuje radniku troškove prevoza kod dolaska na posao i povratka s posla, ukoliko prevoz nije organizovan od strane poslodavca, u visini do pune cijene prevozne karte u javnom saobraćaju.

Obaveza poslodavca da zaposlenom naknađuje troškove prevoza kod dolaska na posao i povratka sa posla postoji za onaj broj radnih dana za koji je zaposleni imao te troškove u toku mjeseca, ukoliko prevoz nije organizovan od strane poslodavca, u visini do pune cijene prevozne karte u javnom saobraćaju.

Dakle, troškovi prevoza kod dolaska na posao i povratka sa posla pripadaju zaposlenom koji svakodnevno putuju od mjesta stanovanja do mjesta rada, a u te troškove ne spadaju troškovi putovanja vikendom.

Ovakvo pravno shvatanje usvojeno je i na sjednici Građanskog odjeljenja Vrhovnog suda Republike Srpske 28.02.2019. godine.

Obzirom da je utvrđeno da radi obavljanja dužnosti sudije tužilac putuje vikendom od mjesta prebivališta do mjesta gdje je sjedište suda i nazad, nižestepeni sudovi su izveli pogrešan zaključak u pogledu prava tužioca na priznanje predmetnih troškova, s obzirom da isti nemaju karakter putnih troškova iz člana 13. Zakona o platama, niti karakter troškova za koje bi prema odredbama ovog zakona tužiocu pripadala naknada.

Iz navedenih razloga valjalo je izjavljenu reviziju usvojiti i odlučiti kao u izreci primjenom odredbe člana 250. stav 1. ZPP.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić